

Sygn. akt II Ca 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Grzegorz Ślęzak (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko K. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 25 listopada 2014 roku, sygn. akt I C 474/14

oddala apelację.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt II Ca 80/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem – wydanym po ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. uwzględniającego apelację powoda w ówczesnie obowiązującym stanie prawnym - Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko K. N. o zapłatę kwoty 2618 zł.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 27 lutego 2004 r. K. N. zawarł z Akademią (...) w Ł. umowę, na mocy której Akademia (uczelnia) zobowiązała się w ramach studiów zaocznych do prowadzenia zajęć dydaktycznych oraz organizowania egzaminów, a K. N. (student) zobowiązał się w zamian do uiszczania opłat, m. in. czesnego.

W dniu 26 kwietnia 2012 r. Akademia (...) z siedzibą w Ł. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód przejął wymagalne wierzytelności

pieniężne w stosunku do dłużników z tytułu świadczonych usług edukacyjnych, w tym wierzytelność wynikającą z umowy zawartej z pozwanym K. N. w wysokości 1360 zł obejmującą czesne za marzec 2005 r oraz czesne za maj 2005 r..

Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie strony powodowej podlega oddaleniu, albowiem w ocenie Sądu pozwany K. N. zasadnie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Zobowiązanie dochodzone pozwem przez stronę powodową wynika ze stosunku prawnego łączącego studenta i uczelnię. Stosownie do treści art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 572 z późn. zm.) roszczenia wynikające z umowy dotyczącej warunków pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów przedawniają się z upływem trzech lat. Przepis ten wszedł w życie na mocy ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1198).

Przedmiotowy termin przedawnienia ma zastosowanie także do umów zawartych przed dniem wejścia w życie wyżej wskazanej ustawy, co wprost wynika z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. Jest zatem oczywiste, że przepis ten dotyczy także opłat jednorazowych (czesnego), których nie zapłacił pozwany a powstałych w 2004 r.

Nie budzi zatem w obecnym stanie prawnym wyżej wskazanym wątpliwości, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest w pełni uzasadniony.

W tej sytuacji mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, uznając, iż nie jest związany wykładnią prawa, oceną prawną i wskazaniem zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji, uchylającego wcześniejszy wyrok Sądu I instancji i przekazującego przedmiotową sprawę temu Sądowi do jej ponownego rozpoznania, z uwagi na wskazaną wcześniej zmianę prawa materialnego mającego zastosowanie w sprawie niniejszej i utratę aktualności wyrażonego przez Sąd Okręgowy poglądu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda zaskarżając go w całości.

Apelacja zaskarżonemu orzeczeniu zarzuca:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 160a ust. 7. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez ich zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, podczas gdy:

- przepis art. 32 w/w ustawy dotyczy wyłącznie umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1, powód zaś dochodzi roszczeń z umów o usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 4 ustawy;
- przepis art. 32 w/w. ustawy odwołuje się do ustawy o której mowa w art. 1., tj. do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27.07.2005r., a nie ustawy poprzedniej z 1990r. - natomiast pozwany umowę z cedentem zawarł w dniu 27.02.2004r., tj. jeszcze pod rządami ustawy z dnia 12.09.1990r. o szkolnictwie wyższym.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w zakresie, w jakim przepis ten przewiduje 10-letni, ogólny termin przedawnienia roszczeń, podczas gdy roszczenia z umów o warunkach odpłatności za studia na uczelni niepublicznej ulegają przedawnieniu z upływem lat 10.

Biorąc pod uwagę powyższe, apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2617,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Skarżący, podnosząc w apelacji zarzuty naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa materialnego, skupia się przede wszystkim na zarzucie naruszenia art. 32 ustawy z 11-07-2014 o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 poz. 1198) w związku z art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz.U. z 2012r. poz. 572 ze zm.) przez zastosowanie ich do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Apelującego wywodzi, iż po pierwsze - art. 32 w/w ustawy z 11 lipca 2014r. nie dotyczy umowy o odpłatności za studia lub usługi edukacyjne w uczelniach niepublicznych albowiem przepis ten odsyła do art. 99 ust. 1 ustawy który nie dotyczy uczelni niepublicznych, podczas gdy strona powodowa dochodzi roszczeń z umowy o usługi edukacyjne, o której mowa w art. 99 ust. 4 ustawy a więc usługi edukacyjne wykonywane przez uczelnie niepubliczne, i po drugie – że cyt. art. 32 ustawy z 11 lipca 2014r. wprost odwołuje się do ustawy z dnia 27-07-2005r. prawo o szkolnictwie wyższym a nie do ustaw poprzedzających, podczas gdy roszczenie powoda wynika z umowy zawartej pod rządem ustawy z 12 września 1990r. o szkolnictwie wyższym.

W ocenie apelującego, konsekwencją powyższego błędnego rozumowania Sądu jest naruszenie art. 118 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu do stanu faktycznego, podczas gdy to właśnie roszczenia z tytułu warunków odpłatności za studia na uczelniach niepublicznych ulegają przedawnieniu z upływem lat 10.

Z takim stanowiskiem apelującego nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z omawianym tu przepisem art. 32 ustawy o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 poz. 1198) do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Należy przypomnieć, iż art. 160a ust. 7 ustawy ustanawia trzyletni termin przedawnienia

Przede wszystkim nie sposób podzielić poglądu skarżącej Spółki jakoby przepis art. 32 odsyłając do umów w sprawie odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 odnosił się w istocie wyłącznie do umów zawieranych przez uczelnie publiczne. Odsyłając do art. 99 ust. 1 przepis ten odsyła jedynie do rodzajów umów określonych w art. 99 ust. 1 pkt 1- 5 bez rozróżnienia charakteru uczelni i jej statusu.

Zasady pobierania opłat w uczelniach niepublicznych i wysokość tych opłat określa organ wskazany w statucie niemniej jednak uregulowanie zawarte w art. 32 ustawy nowelizującej prawo o szkolnictwie wyższym pozwala stosować przepis art. 160a ust. 7 ustawy w nowym brzmieniu wyłącznie do umów, które dotyczą materii określonych w art. 99 ust. 1 pkt 1 - 5. Inna wykładnia w szczególności taka jaką prezentuje strona powodowa nie może zyskać akceptacji Sądu gdyż byłaby zupełnie nieracjonalna. Nie można bowiem ograniczać stosowania przepisu przejściowego w zależności od statusu uczelni. Zwłaszcza w sytuacji, gdy ustawa wprost o tym nie stanowi.

Za takim stanowiskiem przemawia także wykładnia systemowa bowiem należy pamiętać, iż uregulowanie art. 160a ustawy pojawiło się w Dziale 4 Rozdział 1 ustawy noszącym tytuł „Organizacja studiów”. Ustawa nie ogranicza tego uregulowania tylko i wyłącznie do uczelni publicznych albowiem regulacja ta dotyczy wszystkich uczelni niezależnie od ich statusu. Nie sposób także zgodzić się ze stwierdzeniem jakoby przepisem przejściowym ograniczono stosowanie art. 160a ust. 7 ustawy o szkolnictwie wyższym w nowym brzmieniu do umów zawieranych wyłącznie pod rządem tej ustawy. Przepis art. 99 ust.1 ustawy o szkolnictwie wyższym wskazuje jedynie do jakich rodzajowo umów o jakim charakterze znajduje zastosowanie art. 160a ust.7 ustawy. Dotyczy to zatem wszelkich umów, których przedmiotem była materia określona w art. 99 ust.1, a nie tylko tych zawieranych pod rządem ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z 2005r.

W konsekwencji powyższych rozważań, uznać należy, iż nie doszło także do naruszenia art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie albowiem przepis ten z uwagi na uregulowania zawarte w przepisach szczególnych wcześniej wskazanych nie znajduje zastosowania do ustalonego stanu faktycznego.

Wszystkie powyższe rozważania przemawiają za trafnością stanowiska Sądu I instancji, wskazującego na przedawnienie przedmiotowego roszczenia.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc – wbrew zarzutom apelacji – wskazanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu.

Dlatego też, apelacja powoda podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 k.c.